Sygnatura akt IV P 591/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 07-12-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Izabela Wawrzynów

Protokolant:Radosław Gawlas

po rozpoznaniu w dniu 05-12-2017 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa T. B., P. D., S. H. (1), A. Ś.

przeciwko (...) Sp. z.o.o. w S. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.)

o zapłatę ryczałtów za noclegi

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda T. B. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z.o.o. w S. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.) kwotę 1800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. zasądza od powoda P. D. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z.o.o. w S. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.) kwotę 1800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądza od powoda S. H. (1) na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z.o.o. w S. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.) kwotę 1800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. zasądza od powoda A. Ś. na rzecz strony pozwanej (...) Sp. z.o.o. w S. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.) kwotę 1800,00 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

VI. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 5 sierpnia 2015 r. (data stempla biura pocztowego k. 2) powodowie T. B., P. D., S. H. (1), A. Ś. domagali się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. w S. (poprzednio: (...) Sp. z o.o. w S.) następujących kwot:

1. ***T. B. kwoty 48.663,95 zł,*** a w tym: kwoty 47.663,95 zł tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż służbową poza granicami kraju za okres od dnia 24 września 2011 roku do dnia 17 czerwca 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 1.915,20 zł od dnia 14 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty,

- 2.946,69 zł od dnia 9 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,

-1.537,51 zł od dnia 6 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

- 549,11 zł od dnia 6 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.091,42 zł od dnia 7 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.089, 24 zł od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 871,40 zł od dnia 4 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 661,36 zł od dnia 7 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.212, 49 zł od dnia 7 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.268.25zł od dnia 5 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty;

- 1.498,84 zł od dnia 5 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.001,72 zł od dnia 9 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.669,54 zł od dnia 9 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 749,17 zł od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.712,38 zł od dnia 10 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.247,45 zł od dnia 8 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.712,34 zł od dnia 8 października 2012 roku <to dnia zapłaty,

- 655,09 zł od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

- 655,09 zł od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.732.50zł od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 757,97 zł od dnia 10 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.604,93 zł od dnia 10 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 320,99 zł od dnia 10 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.038,70 zł od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

- 751,10 zł od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.857,85 zł od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 1.607,54 zł od dnia 11 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.342,13 zł od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

- 720,66 zł od dnia 10 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

- 1.873,15 zł od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

- 1.498,52 zł od dnia 7 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.821,02 zł od dnia 9 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

- 1.692,61 zł od dnia 9 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

oraz kwoty 1.000,00 zł wynagrodzenia tytułem wyrównania za okresy dyżurów, pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej za okres od dnia 24 września 2011 roku do dnia 23 lutego 2014 roku;

2. ***P. D. kwoty 21.622,03 zł*** tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od dnia 6 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 2.312,38 zł od dnia 12 lutego 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.052,01 zł od dnia 10 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.434,21 zł od dnia 15 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.370,38 zł od dnia 13 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.366,08 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.337,36 zł od dnia'8 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.381,58 zł od dnia 5 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.542,80 zł od dnia 2 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.261,23 zł od dnia 30 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- 859,32 zł od dnia 16 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 874,88 zł od dnia 12 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

- 857,62 zł od dnia 18 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 972,19 zł od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty;

3. ***S. H. (2) 25.174,41zł*** tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od dnia 3 lutego 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 2.052,01 zł od dnia 10 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

-1.434,21 zł od dnia 15 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.370,38 zł od dnia 13 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.366,08 zł od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.337,36 zł od dnia 8 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.381,58 zł od dnia 5 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.542,80 zł od dnia 2 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.261,23 zł od dnia 30 września 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.177,21 zł od dnia 29 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.421,66 zł od dnia 12 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

- 857,62 zł od dnia 18 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 972,19 zł od dnia 16 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty.

4. ***A. Ś. kwoty 49.084,77 zł*** tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od dnia 3 grudnia 2011 r. roku do dnia 22 czerwca 2013 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi kwot:

- 4.343,87 zł od dnia 27 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.279,14 zł od dnia 6 marca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.066,22 zł od dnia 2 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 1.533,25 zł od dnia l maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.280,71 zł od dnia 27 maja 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.350,81 zł od dnia 24 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.194,50 zł od dnia 22 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.349,50 zł od dnia 21 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.261,23 zł od dnia 2 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.286,14 zł od dnia 30 października 2012 roku do dnia zapłaty,

- 3.031,88 zł od dnia 11 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty,

- 2.272,14 zł od dnia 8 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.179,75 zł od dnia 10 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

- 2.281,62 zł od dnia 12 marca 2013 roku do dnia zapłaty,

- 3.756,77 zł od dnia 14 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

- 3.978,25 zł od dnia 14 maja 2013 roku do dnia zapłaty,

- 3.888,86 zł od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty,

- 3.750,14 zł od dnia 7 lipca 2013 roku do dnia zapłaty,

Nadto, powodowie wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz każdego z nich kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazali, że byli zatrudnieni u strony pozwanej na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych. Do ich obowiązków należało w szczególności prowadzenie środków transportu ciężarowego pracodawcy, nadzór nad załadunkiem i wyładunkiem, czynności spedycyjne, terminowe wykonywanie zadań, obsługa codzienna pojazdów i przyczep, w tym dbanie o należyty ich stan i monitorowanie ich stanu technicznego.

Kolejno podali, że w okresie zatrudnienia, na polecenie pracodawcy odbywali liczne podróże służbowe poza granice Polski. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, pracownikowi przysługują diety oraz zwrot kosztów przejazdów i dojazdów, noclegów i innych wydatków określonych przez pracodawcę odpowiednio

do uzasadnionych potrzeb. Powodowie zwrócili uwagę, że do roszczeń w części przypadającej po 1 marca 2013 r. zastosowanie ma już nowe Rozporządzenie Ministra pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej, które z dniem 1 marca 2013 r. zastąpiło powołane powyżej rozporządzenie z dnia 19 grudnia 2012 r., wprowadzając podwyższone stawki diet oraz limitów za nocleg. Argumentując dalej zwrócili uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2011 r., o sygn. akt II PK 234/2010, w którym Sąd wskazał, że umożliwienie kierowcy spania w kabinie samochodu nie stanowi zapewnienia pracownikowi bezpłatnego noclegu w rozumieniu § 9 ust. 4 ww. rozporządzenia.

Powodowie zarzucili, że pozwana do dnia 1 sierpnia 2013 r. nie wypłacała ryczałtów za noclegi, natomiast po tej dacie, na podstawie stosownych aneksów do umów o pracę, wypłacała je w zaniżonej i niezależnej od kraju wysokości 25 euro za noc.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Sp. z o.o. w S. (poprzednio: (...) Sp. z o.o. w S.) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od strony powodowej kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych.

Przyznając fakt zatrudnienia powodów na stanowiskach kierowców w transporcie międzynarodowym, strona pozwana wskazała, że ponad podstawowe wynagrodzenie otrzymywali należność z tytułu podróży służbowych. Podała, że w zakładzie pracy obowiązuje powszechnie znany i udostępniany wszystkim pracownikom regulamin wynagradzania. W okresie zatrudnienia powodów obowiązywały: Regulamin Pracy z dnia 1 sierpnia 2010 r., Regulamin Pracy z dnia 4 lipca 2012 r. oraz Regulamin Wynagradzania z 14 lipca 2010 r. Zgodnie z § 41 regulaminu Pracy z dnia 1 sierpnia 2010 r., pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych przysługuje świadczenie dodatkowe z tytułu zwrotu poniesionych wydatków związanych ze świadczeniem pracy poza miejscem zamieszkania w kwocie wskazanej w załączniku do Regulaminu Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego". Zgodnie zaś z § 42 regulaminu pracy z dnia 4 lipca 2012 r. pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych przysługuje, za wykonywanie zadań transportu drogowego poza miejscem siedziby pracodawcy w ramach zagranicznej podróży służbowej zryczałtowany zwrot kosztów pobytu za granicą w kwocie wskazanej w Regulaminie Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego. Kolejno podała, że Regulamin Wynagradzania z dnia 14 lipca 2010 r. w § 9 stanowi, że „należności pracowników z tytułu podróży służbowych uregulowane są w umowie o pracę. Pracownik otrzymuje ryczałtowo stawkę diety w wysokości 40 euro za każdy dzień pobytu poza granicami Polski. Ryczałt obejmuje 25 euro za nocleg i 15 euro za wyżywienie. Natomiast postanowienia umów o pracę zawartych z powodami przewidywały, że w przypadku świadczenia przez pracownika pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje dieta w kwocie 40 euro dobowo.

Strona pozwana podniosła, że w okresie objętym żądaniem pozwu, pracownicy otrzymywali w formie ryczałtu zwrot poniesionych kosztów podróży służbowych w tym noclegów. Nie może, zdaniem pozwanej budzić wątpliwości, że w ramach „diety" mieściły się w formie zryczałtowanej wszelkie koszty poniesione przez pracownika podczas podróży służbowej za granicą, w tym koszty noclegu.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawiesił postępowania w sprawie na zasadzie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. (k. 120).

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych podjął zawieszone postępowanie (k. 153)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód S. H. (3) został zatrudniony u strony pozwanej, w dniu 1 maja 2010 r., ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 1 września 2011 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych, za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 1.600,00 zł.

Z dniem 1 sierpnia 2012 r. powód został zatrudniony za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 1.800,00 zł.

Dowód: - akta osobowe S. H. (3) ,

- zeznania świadka M. H. (1), k. 210.

- przesłuchanie powoda S. H. (1), k. 212

Powód T. B. został zatrudniony u strony pozwanej 8 lipca 2011 r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 8 lipca 2011 r. do dnia 7 lipca 2014 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych, za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 1.600,00 zł.

Nadto, strony ustaliły, że w przypadku świadczenia przez powoda pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje dieta w kwocie ***40 euro dobowo oraz*** zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem umowy – stwierdzonych rachunkiem, na zasadach określonych w Regulaminie Pracy.

Z dniem 1 sierpnia 2013 r. powód został zatrudniony za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 1.800,00 zł, które obejmowało wynagrodzenie zasadnicze oraz ryczałtowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w porze nocnej oraz za okresy dyżurów w wysokości ustalonej w kalkulacji ryczałtów stanowiącej integralną część Regulaminu Wynagradzania. Nadto, strony przyjęły, że w przypadku świadczenia przez powoda pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje zwrot kosztów pobytu za granicą, na które składa się dieta na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki w wysokości 15 euro dobowo i ryczałt za nocleg w wysokości 25 euro bez względu na kraj delegowania. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, indywidualnie uzasadnionych w stosunku do konkretnego pobytu zagranicznego pracodawca mógł uznaniowo przyznać wyższe kwoty zwrotu kosztów pobytu za granicą, odpowiednio maksymalnie 15 euro tytułem diety oraz 30 euyro tytułem ryczałtu za nocleg.

Dowód: - akta osobowe T. B. ,

- zeznania świadka M. H. (1), k. 210 ,

- przesłuchanie powoda T. B., k. 212

Powód P. D. został zatrudniony u strony pozwanej w dniu 1 grudnia 2008 r., ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 18 czerwca 2011 r. na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych, za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 1.800,00 zł.

Nadto, strony ustaliły, że w przypadku świadczenia przez powoda pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje dieta w kwocie 40 euro dobowo oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem umowy – stwierdzonych rachunkiem, na zasadach określonych w Regulaminie Pracy.

Dowód: - akta osobowe P. D. ,

- zeznania świadka M. H. (1), k. 210 ,

- przesłuchanie powoda P. D., k. 213

Powód A. Ś. został zatrudniony u strony pozwanej 1 października 2010 r., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia1 października 2010 r., do dnia 30 września 2014 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych, za wynagrodzeniem ryczałtowym w kwocie 1.600,00 zł.

Nadto, strony ustaliły, że w przypadku świadczenia przez powoda pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje dieta w kwocie ***40 euro dobowo*** oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem umowy – stwierdzonych rachunkiem, na zasadach określonych w Regulaminie Pracy.

Z dniem 1 sierpnia 2013 r. powód został zatrudniony za wynagrodzeniem ryczałtowym w wysokości 1.800,00 zł, które obejmowało wynagrodzenie zasadnicze oraz ryczałtowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, za pracę w porze nocnej oraz za okresy dyżurów w wysokości ustalonej w kalkulacji ryczałtów stanowiącej integralną część Regulaminu Wynagradzania. Nadto, strony przyjęły, że w przypadku świadczenia przez powoda pracy poza miejscem wykonywania pracy, pracownikowi przysługuje zwrot kosztów pobytu za granicą, na które składa się dieta na pokrycie kosztów wyżywienia i inne drobne wydatki w wysokości 15 euro dobowo i ryczałt za nocleg w wysokości 25 euro bez względu na kraj delegowania. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, indywidualnie uzasadnionych w stosunku do konkretnego pobytu zagranicznego pracodawca mógł uznaniowo przyznać wyższe kwoty zwrotu kosztów pobytu za granicą, odpowiednio maksymalnie 15 euro tytułem diety oraz 30 euyro tytułem ryczałtu za nocleg.

Dowód: - akta osobowe A. Ś. ,

- zeznania świadka M. H. (1), k. 210 ,
- przesłuchanie powoda A. Ś., k. 213

Powodowie wiedzieli jak zostały ukształtowane ich warunki zatrudnienia, w szczególności miał pełną świadomość, że noclegi będą spędzać w kabinie pojazdu. Identyczne zasady obowiązywały wszystkich kierowców zatrudnionych u strony pozwanej.

Dowód : - zeznania świadka M. H. (1), k. 210,

- przesłuchanie powoda T. B., k. 212,

- przesłuchanie powoda S. H. (1), k. 212,

- przesłuchanie powoda P. D., k. 213,

- przesłuchanie powoda A. Ś., k. 213

Na polecenie pracodawcy, powodowie wykonywali czynności kierowców w transporcie międzynarodowym. Powodowie podróżowali do krajów B. a także do Francji, W., Portugalii, Hiszpanii, Niemiec, Czech i Słowacji.

W czasie podróży powodowie zawsze nocowali w kabinie samochodu ciężarowego przekazanego przez pracodawcę do wykonywania obowiązków służbowych. W związku z wykorzystywaniem przez powoda kabiny do nocowania, powodowie nie ponosili żadnych kosztów ani opłat. Powodowie nigdy nie korzystali z noclegu w motelu w lub hotelu bądź w jakimkolwiek miejscu o podobnym przeznaczeniu i nigdy nie przedstawiali pracodawcy rachunku za tego typu usługi.

Powodowie poruszali się ciągnikami siodłowym marki M. (...).

Samochody były wyposażone w ogrzewanie postojowe i klimatyzację postojową. Kabina pojazdu mierzyła wysokość około 185 cm i była wyposażona w łóżko (o szerokości 74 cm i długości 200 cm), lodówkę, liczne schowki na rzeczy osobiste kierowcy a także odbiorniki radiowe z odtwarzaczami.

Samochody, którymi jeździli powodowie zostały wyprodukowane 2,3 lata temu.

Dowód: - zeznania świadka M. H. (1), k. 210 ,

- przesłuchanie powoda T. B., k. 212,

- zeznania świadka S. H. (1), k. 212

W okresie zatrudnienia powodów obowiązywały: Regulamin Pracy z dnia 1 sierpnia 2010 r., Regulamin Pracy z dnia 4 lipca 2012 r. oraz Regulamin Wynagradzania z 14 lipca 2010 r.

Zgodnie z § 41 Regulaminu Pracy z dnia 1 sierpnia 2010 r., pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych przysługuje świadczenie dodatkowe z tytułu zwrotu poniesionych wydatków związanych ze świadczeniem pracy poza miejscem zamieszkania w kwocie wskazanej w załączniku do Regulaminu Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego.

Regulamin Wynagradzania z dnia 14 lipca 2010 r. w § 9 stanowił, że „należności pracowników z tytułu podróży służbowych uregulowane są w umowie o pracę. Pracownik otrzymuje ryczałtowo stawkę diety w wysokości 40 euro za każdy dzień pobytu poza granicami Polski. Ryczałt obejmuje 25 euro za nocleg i 15 euro za wyżywienie.

Obowiązujący w 2010 r. Regulamin Wynagradzania nie przewidywał osobnego składnika z tytułu ryczałtów za nocleg.

Zgodnie zaś z § 42 regulaminu pracy z dnia 4 lipca 2012 r. pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku kierowcy pojazdów ciężarowych przysługuje, za wykonywanie zadań transportu drogowego poza miejscem siedziby pracodawcy w ramach zagranicznej podróży służbowej zryczałtowany zwrot kosztów pobytu za granicą w kwocie wskazanej w Regulaminie Wynagradzania oraz zwrot niezbędnych wydatków poczynionych przez pracownika na pojazd w związku z wykonywaniem przewozu drogowego.

Dowód: - Regulamin wynagradzania wraz z załącznikami , k. 80 – 89 ,

- zeznania świadka M. H. (1), k. 210

W okresie zatrudnienia kierowcy, na rzecz których wytoczone zostało powództwo, przepracowali następujące ilości godzin:

1. ***T. B.:***

a. w roku 2011 – 1.016 godzin (z 952 nominalnych), w tym 96 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

b. w roku 2012 – 1.744 godzin (z 2.048 nominalnych), w tym 8 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

c. w roku 2013 – 1.976 godzin (z 2.136 nominalnych), w tym 64 godziny w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

1. ***S. omir H. :***

a. w roku 2012 – 1.832 godzin (z 2.104 nominalnych), w tym 80 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy i 8 godzin w niedziele i święta;

1. ***A. Ś.:***

a. w roku 2011 – 576 godzin (z 552 nominalnych), w tym 56 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy i 8 godzin w niedziele i święta;

b. w roku 2012 – 2.000 godzin (z 2.160 nominalnych), w tym 8 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

c. w roku 2013 – 1.800 godzin (z 1.936 nominalnych), w tym 48 godziny w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

1. ***P. D.:***

a. w roku 2012 – 1.816 godzin (z 2.088 nominalnych), w tym 40 godzin w dodatkowym dniu wolnym od pracy;

W okresie zatrudnienia pracodawca wypłacił na rzecz powodów następujące należności:

1. T. B. – 34.798, 18 zł,

2. S. H. (1) – 18.600,00 zł,

3. A. Ś. – 30.400,00 zł,

4. P. D. – 22.600,00 zł.

Dowód: - rozliczenia ewidencji czasu pracy i statystyk wypłat, k. 94 – 75

Stosunek pracy z A. H. ustał na mocy oświadczenia pracownika z dnia 30 stycznia 2013 r. o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 1 września 2011 r. za wypowiedzeniem.

Stosunek pracy z P. D. ustał na mocy oświadczenia pracownika z dnia 30 stycznia 2013 r. o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony w dniu 18 czerwca 2011 r. za wypowiedzeniem.

Stosunek pracy z A. Ś. ustał na mocy oświadczenia pracownika z dnia 18 listopada 2013 r. o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej na czas określony w dniu 1 października 2010 r., za wypowiedzeniem.

Stosunek pracy z T. B. ustał na mocy oświadczenia pracownika z dnia 3 kwietnia 2014 r. o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej na czas określony w dniu 8 lipca 2011 r., z zachowaniem tygodniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód: - akta osobowe S. H. (3),

- akta osobowe P. D. ,

- akta osobowe A. Ś.,

- akta osobowe T. B.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo, jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszym postępowaniu powodowie T. B., P. D., S. H. (1) oraz A. Ś. domagali się zasądzenia od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. (poprzednio (...) Sp. z o.o. w S.) na ich rzecz ryczałtów za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami od dat i kwot wskazanych w pozwie.

Strona pozwana wnosiła o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym na dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych powodów, rozliczeniach ewidencji czasu pracy za rok 2011 – 2013 i statystyk wypłat pracowników, regulaminie wynagradzania wraz z załącznikami oraz listach wynagrodzeń M. H., albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności i wiarygodności. Nadto, Sąd oparł się na zeznaniach świadka M. H. (1), które ocenił jako jasne, spójne i logiczne, a nadto, zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd wziął pod uwagę, że świadek nie pozostaje w konflikcie z żadną ze stron postępowania.

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. Sąd postanowił pominąć dowód z zeznań świadka A. P., albowiem okazał się nieistotny dla rozstrzygnięcia sporu.

Zeznania złożone przez powodów T. B., S. H. (3), P. D. oraz A. Ś., Sąd obdarzył walorem wiarygodności w zakresie, w jakim korelowały z zeznaniami świadka M. H. (1) i pozostałymi dowodami zgromadzonymi w toku postępowania.

Podstawą prawną roszczenia w przedmiocie ryczałtu za nocleg był art. 77^{5} § 1 k.p. w zw. z art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz.U. Nr 92, poz. 879) oraz wydane na jego podstawie akty wykonawcze w postaci rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. (w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju) oraz z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 poz.167)

W § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wskazano, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2) Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4).

W § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej ustawodawca wskazał, że za nocleg podczas podróży zagranicznej pracownikowi przysługuje zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem, w granicach limitu określonego w poszczególnych państwach w załączniku do rozporządzenia (§ 16 ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (§ 16 ust. 2). Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewniają pracownikowi bezpłatny nocleg (§ 16 ust. 4).

Podkreślić należy jednak, że wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt K 11/15 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77^{5}§ 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U.236.1991, ze zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji. Nadto Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż także art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77^{5} § 2, 3 i 5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 poz.167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczpospolitej Polskiej.

Tym samym nie znajduje uzasadnienia dochodzenie od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery

budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju ani rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Odbieranie noclegu w kabinie pojazdu nie rodzi automatycznie prawa do ryczałtu dla kierowcy. Nie sposób, bowiem pominąć art. 14 ustawy z dnia 4 września 2014 r. o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym, w każdej dobie kierowcy przysługuje prawo do co najmniej 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku. Dobowy odpoczynek, z wyłączeniem odpoczynku kierowców, o którym mowa w rozdziale 4a, może być wykorzystany w pojeździe, jeżeli pojazd znajduje się na postoju i jest wyposażony w miejsce do spania.

Powołany przepis jest zgodny z art. 8 ust. 2 i 8 Rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, który stanowi, że w każdym 24 godzinnym okresie po upływie poprzedniego dziennego okresu odpoczynku lub tygodniowego okresu odpoczynku kierowca musi wykorzystać kolejny dzienny okres odpoczynku. Jeżeli kierowca dokona takiego wyboru, dzienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.

Należy zauważyć, że niewątpliwie obowiązujące przepisy w żadnych zakresie nie precyzują, że zapewnienie bezpłatnego noclegu ma odpowiadać standardowi noclegu w hotelach czy miejscach o podobnym przeznaczeniu np. motelach.

Powyższe kwestie rozważał także Sąd Najwyższy, który w sentencji wyroku z dnia 14 lutego 2017 r. (sygn. akt I PK 77/16, L.) podkreślił, że do stanów faktycznych począwszy od 3 kwietnia 2010 r., odnośnie kierowców w transporcie międzynarodowym nie należy stosować przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych z upoważnienia art. 77^5 k.p. Ponadto w treści sentencji Sąd Najwyższy zaznaczył, że w sprawie ryczałtów za noclegi zastosowanie mają przepisy zakładowe (regulaminy wynagradzania), które nie będą korygowane przez przepisy powszechnie obowiązujące, jako bardziej korzystne.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy wskazał m.in., że dysponowanie przez pracownika – kierowcę pojazdem z miejscem do noclegu, który uznał za wystarczający do odpoczynku i regeneracji sił – stosownie do art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U.UE.L.2006.102.1 – umożliwiało ograniczenie w zakładowym regulaminie wynagradzania świadczeń z tytułu zagranicznej podróży służbowej do wysokiej i stałej diety, pokrywającej wszystkie niezbędne wydatki socjalne kierowcy także z tytułu noclegów.

Sąd w pełni podziela przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego. Odnosząc się natomiast do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. (sygn. akt I PK 300/15, L.) Sąd wskazuje, że wyrażonego w cytowanym wyroku stanowiska nie podziela, albowiem jest ono sprzeczne z istotą uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego oparte zostało o uznanie, że w stosunku do grupy zawodowej kierowców międzynarodowych nie można stosować – na zasadzie odesłania – zasad ustalania należności za podróże służbowego pozostałych pracowników. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. wyraża natomiast pogląd przeciwny, przyznając prawo do rozliczenia kosztów podróży kierowcy w transporcie międzynarodowym według zasad tożsamych dla pracowników sfery budżetowej, których to podróże służbowe są związane przecież z jednostkowymi wyjazdami służbowymi, zaś koszty z tego tytułu opierają się o korzystanie z usług hotelowych.

W ocenie tut. Sądu takie stanowisko nie może zasługiwać na akceptację. Tym samym, w ślad za orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego należy uznać, że przesądzenie przez ustawodawcę, że art. 77^5 § 3 - 5 k.p. i wydane na podstawie art. 77^2 § 2 k.p. przepisy wykonawcze mają mieć zastosowanie do każdego wykonanego przez kierowcę przewozu w transporcie

jest sprzeczne z ratio legis tych przepisów i świadczy o nieadekwatności przyjętego środka w stosunku do regulowanej dziedziny.

Konsekwencją powyższego jest konieczność przyjęcia, że roszczenie powodów nie przysługują w oparciu o § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju ani w oparciu o § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Wobec tego uznać należało, że do rozliczania wydatków związanych z kosztami podróży służbowych powodów może mieć zastosowanie tylko art. 77^5 § 3 k.p., który przyznaje prawo pracownika do pokrycia należności związanych z podróżą służbową, o ile strony w umowie bądź innych aktach ich obowiązujących ustaliły zasady i sposób rozliczania należności za podróż w transporcie międzynarodowym.

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i oddalił powództwo.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej, w punkcie II, III, IV, V sentencji wyroku, sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. Strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Wysokość kosztów zastępstwa w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o § 12 ust. 2 w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie III sentencji wyroku, Sąd postanowił zaliczyć koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, od uiszczenia, których powód, na podstawie art. 96 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych był zwolniony z mocy ustawy.